

[Overgaard Nielsen.]

til mange nyheder i dagspressen. Dermed har jeg vel illustreret, at jeg er enig i justitsministerens og to af de foregående ordføreres vurdering af dette lovforslag.

Jeg ved ikke, om det er inspireret af Clara Østøes vise om „Måden altså, at man gør det på“, hvor hun om dementier synger, at det står på bagsiden og med småt, som om det er lidt genert. Man kan jo godt somme tider irriteres over, at dementier i dagspressen ligesom er lidt generte og står med småt på bagsiden.

Men som det er blevet sagt, giver de eksisterende bestemmelser i lov om pressens brug adgang til at få dementeret urigtige meddelelser. Der står jo udtrykkeligt, at redaktøren af et periodisk skrift er forpligtet til uden vederlag i dette uforandret at bringe en berigtigelse, og at berigtigelsen skal optages med samme typer som skriftets almindelige tekst og på et så fremtrædende sted, som det efter omstændighederne med rimelighed kan fordres.

Og det er måske nok dér, det kniber lidt, og når justitsministeren oplyser, hvor få sager berigtigelsesnævnet får, så tror jeg, det ligger i, at offentligheden ikke kender meget til berigtigelsesnævnet, og hvordan man forholder sig. Jeg tror nok, at man skulle komme frem til noget i retning af det, justitsministeren nævnte, at folk skal gøres opmærksom på, at de kan gå til berigtigelsesnævnet, hvis et dagblad f. eks. nægter at optage en berigtigelse. I den henseende har lovforslaget her måske sin betydning, for fremsættelsen af det og behandlingen af det kan måske hjælpe til, at man bliver mere opmærksom på de muligheder for berigtigelse, der findes.

I øvrigt ville jeg sige, at forslaget som helhed måske er et udmærket grundlag for et studiekredsarbejde, og det kan måske nok være nødvendigt at endevende disse problemer lidt, men forslaget, som det foreligger, kan det radikale venstre ikke medvirke til.

Det er, ligesom forslagsstillerne ikke rigtig lever op til det, de selv siger i bemærkningerne til lovforslaget, hvor der tales om, at det er ønskeligt med så enkle regler som muligt. Jeg synes, at man har opnået at gøre reglerne så indviklede som muligt. Og så stejler man jo også over dette, at berigtigelsen skal kunne være på op til 1.000 ord. Det

er jo en pæn kronik, og det var derfor, jeg startede med at sige, at der nok ikke blev plads til ret mange nyheder i dagbladene, hvis man gennemførte dette forslag uforandret.

Adam Møller (KF):

Da det jo her drejer sig om en første behandling af forslaget, skal jeg undlade at gå i detaljer med det, men holde mig til nogle principielle bemærkninger om det sigte, som efter det konservative folkepartis opfattelse er nedlagt i dette forslag.

En foregående ordfører havde den opfattelse, at kristeligt folkeparti i al almindelighed var ude efter pressen. Vi har ikke den opfattelse. Vi har den opfattelse, at det, kristeligt folkeparti tilsigter med dette forslag og med det, vi behandlede tidligere i denne samling, er at komme misbrug i pressen til livs. Sigtet er at ramme enkelte, meget begrænsede dele af den danske presse, som misbruger en magtstilling til at prøve på at krænke enkelte borgeres berettigede interesser, og på dette felt vil man finde det konservative folkeparti meget positivt indstillet.

Vi er naturligvis godt klar over, at der findes et berigtigelsesnævn, at der findes et pressenævn, og at der findes mulighed for optagelse af læserbreve og mange andre ting, men vi ved også, at udviklingen har vist, at der er et groft misforhold imellem den magtstilling, som pressen har over for den enkelte, og den enkeltes muligheder for at kunne afbøde den skadevirkning, som det kan have på hende eller ham, at de hænges ud i pressen. Mange gange sker det jo netop i en presse, som er specialist i at udtrykke sig med perfidi, og som, hver gang der kommer et lille modargument fra den angrebne, går videre med angrebene på en sådan måde, at den pågældende i offentligheden kommer til at stå som en person, der i hvert fald er et eller andet i vejen med. Derfor vil vi altså gerne fra konservativ side sige, at vi ser meget positivt på dette lovforslag.

På den anden side er det jo klart, at vi også skal passe på, at man ikke går fra den ene groft til den anden groft. At man ikke fra at have en meget ringe stilling for borgeren går over til at have en fuldkommen urimelig stilling for pressen. Der er i de